

Blomsten til vore Døde.

Af Fru Olga Stauning.

Af og til dukker i Dagspressen den Tanke frem, at man ved Begravelser skal indsamle det til Kranse paatænkte Beløb – for i den Afdødes Navn at stille det til Raadighed for en eller anden velgørende Institution.

Idéen er Resultatet af en social og human Indstilling og kan synes smuk; men som Princip holder den næppe Stand overfor en nærmere Prøvelse. Det næste Skridt vil nemlig uvægerligt blive ikke blot ved Begravelser at ombytte Blomstergaven med et kontant Beløb til velgørende Formaal, men vil let strække sig til ogsaa at gælde ved enhver Begivenhed, hvor man anvender Blomster, – og hvorfor saa ikke ogsaa Gaver af – skal vi kalde det af luksuriøs Art. Men dette kan drage meget farlige Konsekvenser med sig for vort Erhvervsliv, der jo i Forvejen har svære Kaar, idet en formindsket Efterspørgsmaal giver mindre Arbejde i de omhandlede Erhvervsgrene – og de Arbejdsløses triste Rækker vil forøges.

Hvad man saaledes tænker at give med den ene Haand, tages med den anden.

Men ogsaa et Følelses- og Kulturforhold, der ikke maa krænkes, er til Stede. Kærlighed til Blomster er Udtryk for et Folks Kultur, og det vilde blive uendelig fattigt ikke mere at kunne give sine Følelser i Glæde og Sorg – sin Medfølelse det Udtryk, som smukkeste tolkes af de Blomster, vi med Omtanke og Kærlighed vælger til netop den særlige Lejlighed.

Urnehave paa Kolding Kirkegaard.

Af Havearkitekt J. P. Andersen.

Samtidig med Opførelsen af et Krematorium paa det frie Areal syd for den nuværende Kirkegaard i Kolding blev det nødvendigt at skaffe Plads til en Urnehave, og da en Udvidelse af Kirkegaarden til alm. Gravplads iøvrigt var paakrævet, blev det vedtaget at anlægge Urnehaven i direkte Tilknytning til Krematoriet og anvende den øvrige Del af Arealet til en almindelig Udvidelse til Gravplads.

Plan til sidstnævnte Del var allerede, da Opgaven med Urnehaven blev overdraget mig, udarbejdet af Hr. Stadsingeniør Lassen, Kolding, og vedtaget til Udførelse. Denne Plan var bygget som en direkte Fortsættelse af den gamle Kirkegaards lange ubrudte Linieføring, og afgav kun ringe Muligheder for en organisk Tilknytning til en Urnehaves Anlæg, efter Nutids Synspunkter. Da imidlertid det til Urnehaven afsatte Omraade, efter nøjere Overvejelse, maatte anses for utilstrækkeligt, enedes man om, ved Stadsingeniørens og Menighedsraadets velvillige Forstaaelse af Sagen, at ændre den foreliggende Plan, saaledes at der dels blev mere Areal til Urnehaven, dels ogsaa at ændre Opdelingen af den vedtagne Plan, saaledes at der skabtes Muligheder for en naturlig Sammenknytning imellem de to Kategorier, Urnehaven og det almindelige Begravelsesomraade.

Arealets Højdeforhold i ubehandlet Form var saaledes, at det tværs henover Midten frembød en Dalsænkning gaaende Øst-Vest, idet Højden paa den gamle Kirkegaard og den sydlige Grænse paa det nye Areal laa i omtrent samme Niveau, medens Midten sænkede sig ca. 3 Meter under dette.

For Urnehavens Vedkommende blev de naturlige Højdeforhold i nogen Grad bibeholdt og udnyttet ved Planens Opbygning, medens den øvrige Del af Arealet ved et ret betydeligt Jordarbejde blev saaledes udjævnet, at det frembyder en jævn